

att även ett jakande svar på den frågan är odugligt som motivering för latinstudiets nuvarande omfattning; vi behöver inte ha 2700 latinstudenter, såsom 1957, om året för att tillgodose behovet av några hundra nya språklärare varje år. I själva huvudfrågan bör främst betonas att undervisning i exempelvis svenska, tyska eller franska rimligen måste kunna meddelas utan kunskaper i latin, såvida inriktningen inte just är den att man ständigt skall söka ursprung och jämförelser i latin. Benägenheten för konservatism är väl förklarlig, då generation efter generation lär sig att så att säga de andra språken med latinets glasögon. Sannolikt bidrar just latinets obligatoriska inläsning för universitetsstudier till att själva skolundervisningen blir alltför mycket inställd på grammatik och ordrötter i stället för att — som de moderna lärarna kräver — kon-

centreras till kunskaper i det levande språket och den levande kulturen.

Vad historien (inklusive litteraturhistorien) beträffar synes kravet på latin än svagare grundat. För antikhistoria är latin och grekiska lika självklart behövt som det är självklart onödigt för nyare historia eller statskunskap. Här har slentriantänkandet blivit tydligt förhärskande. Man erinrar sig hur häromåret en professor i historia försvarade kravet på latin för universitetsexamen i ämnet under hänvisning till den märkliga 1500-talsskriften "Pro lege, rege et grege"; han visste inte att denna som oundgänglig betecknade skrift i själva verket, trots den latinska titeln, var skriven på svenska.

Latinets försvarare hänvisade, såsom övligt är då man värrer en svag position, till att kraven i andra länder var desamma som i Sverige. Det är en sanning med mycket stora modifieringar. I Tyskland, Italien och Schweiz, i Oxford och Cambridge är visserligen latinets ställning lika stark som

här eller ännu starkare. Men i Danmark och Norge, där fordringar på latin finns, är dessa betydligt mindre än hos oss; i Danmark omkring hälften så många skoltimmar som hos oss, i Norge en förberedande provning som kräver fem timmar i veckan under två terminer. I England och USA skiftar fordringarna från universitet till universitet. Vid Columbia, Yale och Harvard fordras inte latin för examen i historia (utom naturligtvis antikens historia och medeltidshistoria), och kraven på latin för språkstudier är i flera fall lägre än hos oss; så fordras vid Harvard inte latin för universitetsexamen i romanska och germanska språk. I Frankrike har under senare år de förut hårda latinkraven väsentligt mildrats. För universitetsexamina i engelska, tyska och historia fordras inte generellt latin. För franska behövs latin för att bli agregé och alltså få lektorskompetens, men inte för licencié. Vi kräver alltså av våra universitetsstudenter i franska mera latin än som begärs i Frankrike.

Kommunisterna

är självfallet ytterst angelägna om att någon uppgörelse i pensionsfrågan inte skall komma till stånd, och Ny Dag återkommer dag efter dag för att hetsa regeringen till s k ständaktighet. Kommunisterna har hela tiden velat föra hela kampanjen i pensionsfrågan i klasskampens tecken och försöker inbilla folk att en socialdemokratisk-kommunistisk folkfront etablerats. Dagens Nyheter har under valkampanjen helt avstått från att begagna kommunisternas stöd åt socialdemokraterna som ett tillhygge i striden mot detta parti, helt enkelt därför att vi är övertygade om att en överväldigande majoritet inom socialdemokratin och dess partiledning är klart och stabilt antikommunistisk. Det vore emellertid högst beklagligt om kommunisterna nu skulle kunna spela en roll i pensionsfrågans lösning genom att egga regeringen till ett ersonligt fasthållande vid sitt förslag i alla punkter. Kommunismens visar hur värdefullt det vore med en uppgörelse

mellan de två demokratiska partier, socialdemokraterna och folkpartiet, som i huvudpunkten om lagfäst pension är eniga.